

Ημερολόγιο ασημάντων 378: Μπουμ μπουμ Don't keep calm / Μην αγκαλιάζετε κανένα / Περπατάει και χάφτει μύγες στον αέρα

Γράφει ο Δημήτρης Τζουμάκας

10.12.20 Μπουμ μπουμ μπουμ μπουμ και πάω για εξετάσεις αίματος γι αυτές τις κωλοζαλάδες που με ρίχνουν κάτω, νέο φρούτο κι αυτό ενώ πάνει μια γλυκιά βροχή με 20 β. Κελσίου

Κανένας μόνος στις γιορτές. Ωραίο σύνθημα. Ο παγκόσμιος όμως οργανισμός Υγείας έδωσε εντολή «Μην αγκαλιάζετε κανένα στις γιορτές». Όχι δεν αγκαλιάζουμε αλλά πώς μπορεί να είμαι με κάποιον-κάποια εορταστικά και να μη τον αγκαλιάζω;

Ανοίγουν μάλλον τα βιβλιοπωλεία. Αυτό είναι ευχάριστο. Έχω ένα βουνό αδιάβαστα βιβλία αλλά θέλω κάτι καινούριο. Τέλειωσα και δεύτερο Πελεκάνο, την «Προμήθεια». Προσπάθησα ανεπιτυχώς να μιλήσω με την κόρη μου που είναι σε κλινική στο Σύδνεϋ. Αγχώνομαι.

Κάθομαι και σκέφτομαι γιατί βασανίζόμαστε να αλλάξουμε τον κόσμο ενώ δεν αντέχουμε το διπλό μας στην πολυκατοικία μας και γιατί μαθαίνουμε γράμματα και συγκεντρώνουμε τόσες πληροφορίες αφού στο τέλος θα πεθάνουμε (αφού πρώτα φροντίσουμε να τυφλωθούμε για τα καλά).

•Κολωνάκι. Ανθρωπάρια με λεφτά, μέσα στην κρίση. Κίνηση προς τον εκδοτικό οίκο. Περνάω απ' έξω, κλειστός. Κέρατα καθοσιώσεως στο μινωϊκό παγκάκι κορυφής, λοξώς αριστερά Άνω Κυψέλη, στην καρδιά της Αλεπότρυπας Εξαρχείων.

Ποτέ δεν λέμε όλη την αλήθεια, γιατί δεν μπορούμε να την ξέρουμε όλοι. Προσπαθούμε όμως να την επινοήσουμε. Δια της φαντασίας. Που είναι το ωραιότερο ψέμα!

11.12.1844. Ο δρ Τζον Ριγκς εφαρμόζει για πρώτη φορά αναισθησία για την εξαγωγή δοντιού χρησιμοποιώντας νιτρικό οξείδιο και η Νένη μου κάνει το εμβόλιο και με κρατάει στη ζωή (για λίγους μήνες)

Don't keep calm. Ripe my clothes off, spin me around, grab my hair and fuck me like to hate me. Τι διάολο, όλο σε ξένες μαζοχίστριες πέφτω! Μάθανε ότι επανήλθαν τα δάχτυλα του εμβολιασμένου ταχυδακτυλουργού και άρχισαν τα ωραία αισθήματα. Τι λέτε κυρίες μου εγώ ζαλιζομαι πέφτω και τσακίζομαι και χτυπώ το γόνα μου και φωνάζω νόνα μου μεθυσμένος από τα αρώματα της μετεμβολιακής άνοιξης, που έρχεται με βήμα βαχύ. Μας περιμένουν η Σεμίραμις και η Κλεοπάτρα να μας παν' εις τας νήσους των Κυκλάδων στις μεγάλες και στις μικρές. Στη Χώρα της Νάξου είχα μπερδέψει το παρεκκλήσι της θείας Ευχαριστίας με το το γαιουρτάδικο της terasse café.

Η ζωή είναι ένα υπέροχο πράγμα αλλά δεν είμαστε ικανοί να τη χαρούμε. Ένα δώρο μιας στιγμής μπροστά στην αιωνιότητα που χάνεται σαν πυγολαμπίδα, όπως αυτό το κατσαριδάκι κάτω από το νιπτήρα μου τώρα.

-Έλα Δημήτρη να δεις τις κωλοφωτιές πώς πηδάνε, έλα να δεις τους εαρινούς αγροφύλακες και τις παπαρούνες της Χίου. Μόνο στο τέλος καταλαβαίνουμε τι χάσαμε και ανίκανοι να ζήσουμε ονειρευόμαστε την Επανάσταση -οι πιο φτηνοί τη μετα θάνατο ζωή.

Ιδεολόγοι της κοινωνικής ουτοπίας κάνουμε προσπάθειες σε λάθος τερέν.

-Ο ελληνοαμερικανός Πελεκάνος είναι εντάξει, λιγότερο βίαιος και σαδιστής από τους Σκανδιναβούς συνάδελφους του (Αυτός ο Νέσμπο δεν διαβάζεται ο Μαρής είναι καλύτερος. Θα σας πω). Η προμήθεια (2011) είναι πιο πρόσφατη από το Βασιλιά του πεζοδρομίου( )το θρίλερ είναι βατό και προβλέψιμο η εικόνα της πολυπολιτισμικής Αμερικής είναι αρκετά πειστική όπως κι ο θαυμασμός του Πελεκάνου για τη δύναμη του ήρωα. Στη Μπρόπολη του καπιταλισμού, στην Ουσιγκτόνα μάλιστα δεν έχει χαθεί το νιτσεικό πρότυπο του υπερήρωα που όλα τα αντέχει όλα τα τα σφά-

ζει και τα γατιά και το γιατί ο ήρωας έχει δυνατούς τετρακέφαλους τρεις φορές σε δύο σελίδες δεν το καταλαβαίνουμε, αμάν οι τετρακέφαλοι τίποτα όμως για τους Ακέφαλους που μία πενταετία μετά την έκδοση της «Προμήθειας» θα τρέξουν να ψηφίσουν μαζικά έναν Ουρα Κουτάγκο «επειδή είναι επιτυχημένος επιχειρηματίας» .

Ευτυχώς ο κακός επιχειρηματίας φεύγει θα πρεμπόσουν οι γείτονες θα επανέλθουν οι καλοί τούρκοι επιχειρηματίες να φωτογραφηθούν με Πελεκάνους στη Μύκονο νινα για βρουμ νινανάγια και γιαλελί γιαλελί, Λιβανελί, Λιβανελί γιατί είναι η μάνα μου κουφή.

•Cosmopolitanism: Ethics in a World of Strangers από Kwame Anthony Appiah. Πρόκειται για Γκανοβρετανό συγγραφέα της Αμερικής μοδάτο, φιλόσοφος κι αυτός που οι εκδόσεις Πόλις έχουν βγάλει την Ηθική του. Με τράβηξε «ο κόσμος των ξένων» στους οποίους αναφέρεται στον τίτλο. Είναι ένα βιβλίο ηθικοπλαστικό, διόλου συγκρουσιακό ένας οδηγός καλών προθέσεων που δεν μας κάνει σοφότερους. Τουλάχιστον στο ελληνικό που ξεφύλλισα στην Πολιτεία οι Αιρετικοί του 16ου αιώνα συγκρούονταν με τοσ Αχώνευτους. Εδώ είμαστε στο πεδίο της σύνθεσης όπου από την Γκάνα μεταβαίνεις στη Βρετανία ενσωματώνεται και μετά από σκληρές μελέτες γίνεσαι Καθηγητής στις ΗΠΑ όπου προκύπτει ο Cosmopolitanism (δεν φαντάζομαι να υπήρχε κοσμοπολιτισμός όταν οι πρόγονοι εγκατέλειπαν την πολύπαθο Γκάνα) τώρα διδάσκεις πως «κάθε ανθρωπινό πλάσμα είναι υπεύθυνο για το άλλο» Εύγε! Αλλά πώς επιτυγχάνεται η απόλυτη εναρμόνιση του πλήθους και πώς το άτομο εκφράζει την υπευθυνότητά του μέσα στο άνισο σύστημα του καταμερισμού εργασίας και πλούτου δεν το μαθαίνουμε από τον Ατεντογκούμπο της συναινετικής φιλοσοφίας του Έθους.

•Σομαλάκια και αφγανάκια ένα σωρό πλακώθηκαν στην είσοδο

της πολυκατοικίας μας, εντός του κτιρίου. Έι !!! Stop the war και βάλτε τις μάσκες σας αμέσως, πεθαίνει κόσμος στην Ελλάδα, ούρλιαξα σαν τρελός, δεν το καταλαβαίνετε;

-Μου πήρε το κινητό, κύριε.

-Θα σας πάρει ο διάολος, να πάτε να εμβολιασθείτε, είπα και ανέβηκα στη σουίτα μου.

12.12.20 Βγαίνοντας έξω για τη σωματική άσκηση του φυλακισμένου περνώντας μπροστά από τα κατεβασμένα ρολά του καφέ-Παντελή είδα πάλι το γεροντάκο με τις πολλές ρυτίδες καθισμένο να καπνίζει στην ίδια πόρτα. Το χαιρέτισα με ένα νεύμα, αντέδρασε, δεν το περίμενα. Νόμιζα ότι έχει στοιχειώσει εκεί είπα ένα χλωμό "Γεια" και το πρόσωπο του έλαμψε τόσο πολύ, που συγκινήθηκα.

Την ίδια ώρα με βαριά βήματα η σωματώδης πρόεδρος των Ελλήνων τραβεστί διέσχισε τη Derigny. Επανεμφανίστηκε και ο ιδιόρρυθμος της περιοχής: Ο τρελός που περπατάει και χάφτει μύγες στον αέρα, ήταν χρηματιστής -μου έλεγε ο Παντελής ο καφετζής-παλιά.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϋ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϋ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϋ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».